

THƯ GỬI DẤU YÊU (13)

Anh thương yêu!

Buổi sáng thức dậy, bỗng nhiên trong lòng em vắng lặng lạ thường, thung lũng buổi sáng vẫn có nắng rực rỡ. Và trời vẫn xanh mát mắt nhìn, nhưng nụ cười trên môi em cứ ngập ngừng sao đó! Buổi sáng lái xe đến sở, em đi ngang nơi làm việc của anh, em thầm gọi tên anh, em khơi dậy cái âm thanh yêu dấu mà em vẫn nghe được trên môi người khác khi nhắc đến anh, như khi em trêu mếu gọi anh. Cái âm vang nhẹ nhàng và thân quý biết chừng nào.

Tối qua, chờ lúc mọi người đã ngủ hết, em âm thầm, em cắt đi cuộn tape cũ, bởi vì sao anh biết không? Giản dị thôi, bởi vì cuộn tape cũ có tiếng anh gọi hỏi thăm em trong đó...có cái thanh âm ngọt ngào khiến lòng em rung rung mỗi lần nghe, em sợ một âm thanh xa lạ, dễ ghét nào đó sẽ xóa mất cái âm thanh thân quen, yêu dấu của em ơi. Em thật là si tình quá phải không anh? Anh đừng đắc ý ghen, nếu em biết được anh cười thầm, em sẽ giận anh đó.

Anh yêu dấu! Nắng buổi sáng dịu dàng như lụa, em từ tầng cao nhìn xuống thành phố còn ngái ngủ bên dưới... Vụt khơi dậy, cũng một lần nào đó vào mùa đông, em đã nghĩ đến anh trong vùng sương mù đậm đặc. Và em đã ngồi xuống, trải hết lên trang giấy những điều áp ủ, riêng tư trong tâm nguyện về anh. Ngày đó... em còn khờ khạo lắm. Khi còn là những ngập ngừng lúc mới chớm biết thương anh. Khi hơi thở còn đầy cứng lồng ngực mỗi lần anh gọi đến thăm. Và khi em chợt biết ra, tình yêu là cuồng quít như thế đó, tình yêu là ngạt thở. Là bối rối như thế đó, mà cũng tuyệt vời như thế đó.

Bây giờ. Bây giờ em trầm tĩnh hơn, em khôn hơn được một chút, bởi vì em đã biết em được anh yêu, bởi vì em đã uống được từ anh những xúc cảm trêu mếu nhất. Em đang hạnh phúc với anh như hoa mùa xuân đang hạnh phúc với bướm màu sắc sỡ. Em đang hạnh phúc với anh như bãi cát mềm đang hạnh phúc trong những chiều sóng dâng. Anh yêu em dịu dàng như ve, như vuốt. Và em yêu anh cuồng nhiệt, bão dũ, như sóng, như gió, như đỉnh trời của riêng em.

Có một lúc đời sống chung quanh em vẫn vũ như mây xám xây thành, cho một cơn mưa lũ, em đã chơi với như chiếc lá mong manh bị gió cuốn đi trong một chiều cuối thu. Em cảm thấy em xa anh vời vợi. Em cảm thấy em cô đơn như một đáy vực đen ngòm. Em nghĩ đến anh bằng những giọt nước mắt buồn bã trong mỗi đêm khuya. Em gọi tên anh trong trạng thái co quắp, mát mát đến vô cùng. Vậy đó, và em vẫn thương anh đến vô chừng. Em vẫn muốn cúi xuống bơi xóa đi ưu tư trong mắt anh bằng những dành dỗ thật dịu dàng, đầm thắm.

Anh của em, anh đã mệt mỏi bởi những tán tỉnh của em chưa? Những tán tỉnh chẳng bao giờ ngưng nghỉ. Bởi, đã có bao giờ em ngưng nghỉ yêu anh đâu. Dù trong cơn cùng cực, hay đang khi hạnh phúc đầy đặn nhất.

Buổi sáng mát rượi như mùa hạ chưa hề qua đây. Hít lấy cái không khí quen thuộc của thung lũng. Và biết rõ đã không có hơi thở của anh hòa chung trong đó nữa. Em cảm thấy mắt thoáng hơi cay. Buổi sáng đẹp đẽ không có anh trong thành phố để niềm vui trong em rục rờ hơn. Và buổi chiều êm ả, đã không có anh để em được chia cùng anh một chút mệt mỏi. Buổi tối mật ngọt, cũng không có anh để cùng vương vấn với em một chút nhớ nhung. Lòng em vắng lạnh như đèn đài chẳng có thần linh. Em chợt nhớ đến hai câu thơ của ai đó.

Một khắc chia tay như vụn cổ

Nhắc chi nhất nhật cỏ xanh mờ.

Tâm tư của em như hai câu thơ cổ đó. Nhưng thôi, em sẽ không đếm ngày qua nữa. Em chỉ nhắm mắt nghĩ đến anh thôi. Như vậy ngày qua đi sẽ nhanh hơn. Thôi, buổi sáng đã đi mất hút, em quay lại với đời sống thực tế chung quanh em đây. Em sẽ không mộng mơ với anh nữa đâu, chờ buổi tối về. Chỉ một mình em với đêm. Em sẽ lại nghĩ đến anh nữa, được không anh? Anh....